

Розділ 1

Звук, з яким мій ніж перерізає горлянку, видається занадто гучним у цій тихій темряві.

Я підхоплюю пірата, перш ніж його тіло встигає впасти на землю, й обережно опускаю додолу. Він лише перший з команди Теріса... ні, тобто Вордана, нагадую я собі... команди, яка помре до кінця ночі.

Моя ж команда розбіглася брукованими вулицями шукати людей Вордана й відправляти їх на небеса один за одним. Я не бачу своїх дівчат, але вірю, що цієї ночі вони перебувають якомога більше супротивників.

Знадобилося два місяці, щоб вистежити лорда піратів і зібрати достатньо інформації, аби проникнути в його володіння. Вордан вирішив убезпечитися від мене, помандрувавши вглиб острова. Ми за багато верст¹ від найближчого порту, й оскільки тут немає можливості відновлювати мої здібності, я прибула у всеозброєнні.

¹ Верста — старовинна міра довжини, яка вживалась до прийняття метричної системи мір в Україні, що дорівнює приблизно 1,067 кілометрам (тут і далі — прим пер.).

Шпигун серед людей ворога надав мені всі необхідні деталі. Вордан з екіпажем зупинився в корчмі «Старий ведмідь». Зараз я бачу її прямісінько попереду — чотириповерхову будівлю з майже пласким дахом і пофарбованими в зелений стінами. Головний вхід — це приголомшлива арка, з якої звисає велика дошка із зображенням ведмедя уві сні.

Команда Вордана перетворилася на банду сухопутних злодіїв, які полюють на мешканців Чардена, найбільшого із Сімнадцяти Островів. Лорд піратів викупив корчму й платить дзвінку монету кожному наймиту, і тепер ця будівля — його особиста твердиня. Здається, він не боїться жити у всіх на видноті. Чоловіків, що працюють на нього, із сотню, а на острові немає достатньо великого війська, яке могло б їх позбутися.

Проте мені цього й не треба. Я хочу лише проникнути в корчму й витягнути звідти Вордана разом з його частиною мапи. І маю зробити це непомітно. Допит і невідворотні тортури влаштуємо, щойно повернемося на мій корабель.

Я спускаюся вулицею, тримаючись ближче до грубо збудованого двоповерхового будинку праворуч. О цій годині місто спить. Я не помітила жодної живої душі, крім сторожі Вордана.

Дзвінкий звук зупиняє мене на півдорозі. Затамувавши подих, я зазираю за наступний ріг, у проміжок між цим будинком і наступним. Однак то лише волоцюжка — хлопчик восьми чи дев'яти років, який нишпорить у купі скляних пляшок.

Я здивована, коли він повертає голову в мій бік. Я була тиха, ніби той мрець, але, мабуть, щоб вижити на вулиці, треба відчувати будь-яку загрозу.

Я підношу палець до губ, потім кидаю монету хлопчикові, а він ловить її, не відводячи від мене очей. Підморгую, перш ніж попрямувати до наступного будинку.

Тут я чекаю, спостерігаючи, як пара від подиху туманиться переді мною в тонкому місячному світлі. Хоча й не завадило б зігрітись, я не наважуюся ризикувати, аби не видати ні звуку, якщо потру руки одна об одну. Мені нічого не залишається, окрім як цілковито застигнути на місці.

Нарешті лунає совине ухання. Потім ще одне. І ще одне. Я чекаю, доки почую всі сім — це означатиме, що перехрестя й дахи, які охороняють, зачищені.

Я дивлюся на величезні вікна корчми. Жодна свічка не горить, за склом не видно ні силуету. Я використовую цю можливість і прошмигну в середину.

З даху вже звисає линва. Соринда мене випередила. Я підіймаюся канатом поверх за поверхом, оминаючи вікна, аж доки чоботами стаю на кам'яну черепицю. Соринда саме ховає шаблю, а поруч лежать четверо мертвих людей Вордана. Її найвидатніший талант — вбивати.

Вона мовчки допомагає мені підтягнути линву й закріпити на даху так, щоб та звисала на західну сторону. Вікно в кімнаті Вордана на останньому поверсі, третє праворуч.

— Готова? — одними вустами питаю я.

Соринда киває.

* * *

Тримаючи ніж біля горла Вордана, який спить, я сповнююся найсолодшим відчуттям справедливості. Вільною рукою затуляю йому рота.

Лорд піратів різко розплющує очі, і я втискаю лезо трохи глибше, рівно на стільки, щоб розрізати шкіру, але не так, щоб він стік кров'ю.

— Гукнеш на допомогу — і я переріжу тобі горляну, — шепочу. Затим забираю руку з його вуст.

— Алосо, — промовляє пірат, з гіркотою впізнаючи мене.

— Вордане.

Він саме такий, яким я його пам'ятаю. Чоловік з непримітною зовнішністю: каштанове волосся й карі очі, звичайна статура, середній зріст. Нічого, що виділяло б у натовпі, і саме це йому й подобається.

— Ти здогадалася?

Вордан має на увазі, очевидно, свою особистість, про яку брехав. Коли я була бранкою на «Нічному Подорожньому», він вдавав людину мого батька й назвався Терісом.

— Де твоя мапа? — питаю я.

— Не тут.

Соринда, яка досі стояла мовчазною вартовою за моєю спиною, починає пересуватися кімнатою. Я чую, як вона шарудить, перевіряючи шухляди комода, потім перебирає дошки на підлозі.

— Якщо не розповіси, де мапа, то ти мені геть не потрібен, — кажу йому. — Я покінчу з тобою. Просто тут. У цій кімнаті. Твої люди знайдуть тіло вранці.

Він посміхається.

— Я потрібен тобі живим, Алосо. Інакше вже був би мертвим.

— Якщо мені доведеться повторити запитання, я почну співати, — попереджаю. — Що ж варто змусити тебе зробити спочатку? Переламати ноги? Розмалювати стіни власною кров'ю?

Вордан ковтає.

— Мої люди переважають твоїх утричі! Я нікуди не піду, а твій голос не принесе великої користі, адже ти здатна зачарувати лише трьох водночас.

— Твої люди не те щоб зможуть битися, якщо спатимуть у своїх ліжках. Мої дівчата вже замикають їх у кімнатах.

Його очі звужуються.

— Яка жалість, що ти не викрив мого шпигуна у власних лавах, і ще більша жалість, що ти не помітив, як він змінив всі замки. Так, тепер вони замикаються ззовні.

— Зараз здійметься галас. Мої люди на сторожі...

— Усі мертві. Четверо — на цьому даху. П'ятеро — надворі. Троє — на дахах сусідніх будівель: м'ясної лавки, кожум'яки та крамниці.

Вордан скалиться.

— Шість, — каже він.

На мить я затамовую дух.

— Шість надворі, — уточнює.

Що? Ні. Ми б знали...

Дзвін дзвенить так гучно, що розбудить усе місто.

Я сиплю прокльони собі під ніс.

— Маленький хлопчик, — висную, коли Вордан тягнеться під подушку. За кинджалом, який я вже вийняла. — Час забиратися звідси, Сориндо, — а затим додаю: — *Вставай*, — спрямовую слово на лорда піратів, але то не простий наказ, вимовлений звичайним голосом. Це слово проспіване, сповнене магії, що дісталася мені від матері-сирени. Тож усі чоловіки, які чують пісню, не мають іншого вибору, окрім як підкоритися.

Вордан миттєво підводиться з ліжка, опускає ноги на підлогу.

— *Де твоя мапа?*

Він тягнеться рукою до горла й витягує шкіряну шнурівку, заховану під сорочкою. На кінці — скляний закоркований слоїк, не більший за мій великий палець. А всередині згорну-

тий останній шматок мапи. Завдяки їй ми з батьком нарешті вирушимо на острів сирен і знайдемо незліченні скарби.

Моє тіло вже живе піснею, почуття загострені. Я чую, як чоловіки внизу рухаються, човгають чоботами й біжать до своїх дверей.

Я смикаю слоїк із шиї Вордана. Шнурівка обривається, і я кладу всю ту шворку в кишеню чорного корсета, який одягла сьогодні.

Змушую Серада вийти за двері першим. Він, звісно, босий, одягнений лише у вільну фланелеву сорочку та бавовняні штани. Чоловік, який тримав мене в клітці, не отримає такої розкоші як взуття та камзол.

Соринда прямує просто за мною, коли я виходжу в коридор. Унизу чую, як люди Вордана навалюються всією вагою на замкнені двері, намагаючись відповісти на попереджувальний дзвін. Триклятий дзвін!

Мої дівчата, які замикали двері, ще не досягли верхніх поверхів, тож чоловіки із цього й попереднього ярусів висипають у коридор. Вони швидко впізнають свого капітана.

Я пошепки співаю Вордану кілька слів. Він кричить:

— Надвір, дурні! На нас напали люди короля суходолу! Вони наближаються з півдня! Виходьте їм назустріч!

Багато піратів починають рухатися до виходу, прислухаючись до заклику капітана, але затим один із них вигукує:

— Ні, подивіться, хто стоїть за ним! Це та курва, сирена! Цей чоловік, вирішую я, помре першим.

Імовірно, Вордан застерігав їх від таких ситуацій, бо його люди витягли свої шаблі й одразу пішли в атаку.

До біса все це.

Я розширю пісню, піддаючи ще двох членів екіпажу Вордана чарам, а затим посилаю їх попереду нас, щоб вони билися з нападаючими.

Вузькість коридору грає нам на руку. Корчма прямокутної форми: з одного боку коридору розташовані кімнати, а з другого — поручні. Через них можна чітко бачити перший поверх. На кожен ярус ведуть зигзагоподібні сходи — єдиний шлях нагору або вниз, окрім хіба що вікон.

Я підходжу до трьох чоловіків під моїми чарами, щоб разом протистояти першій хвилі ворожих піратів. Турляю плечем того, який осмілився назвати мене курвою, — і він перелітає через поруччя. І кричить, аж доки його вереск обривається з гучним хрускотом. Я навіть не спиняюся, щоб подивитися — уже встромляю шаблюку в живіт наступному пірату. Той падає на долівку, тож переступаю через тіло, що досі сіпається, аби дістатися до наступного супротивника.

Екіпаж Вордана не гребує вбивати своїх людей, проте капітана ніхто не чіпає. Щойно один зі приворожених врізає дуба, я зачаровую найближчого пірата, щоб він заповнив прогалину — мені треба постійно тримати під контролем трьох.

Соринда стоїть у нас за спинами обличчям до двох чоловіків, які вискочили з кімнат наприкінці коридору, тож я не завдаю собі клопоту озирнутися через плече. Вони не пройдуть повз неї.

Невдовзі люди Вордана второпують: якщо переб'ють своїх, то стануть наступними жертвами, які потраплять під чари. Пірати відступають, збігаючи сходами, імовірно, сподіваючись продовжити бійку на відкритому першому поверсі. Але мої дівчата, ті, що саме замикали двері, зустрічають їх на другому. Десять жінок, підготовлених особисто мною, на чолі з Мендсі, моєю корабельною цілителькою і другою помічницею, перегороджують піратам подальший шлях.

Тепер наші вороги змушені відбиватися з двох боків.

— Отямтеся, Капітане! — горлає до Вордана незвично високий чоловік, який б'ється зі мною. — Скажіть нам, що робити!

Після парировання удару, знизу заціджую ліктем йому в підборіддя. Голова пірата відкидається, і я обриваю ці крики, розітнувши його горлянку своєю шаблею.

Кількість супротивників на сходах уже зменшилась, аж ті, що були замкнені у власних кімнатах, взялися виламувати двері сокирами й приєднуватися до бійки.

Люди Вордана починають перестрибувати через поручні другого поверху, падають на столи та стільці їдальні внизу. Деякі лише ламають собі кінцівки та вивихають кісточки, але багато встигають втриматися на ногах і намагаються напасти на моїх дівчат ззаду.

«О ні, такого не станеться».

Я перескакую через поруччя, легко приземляюсь і стаю до бою з чотирма чоловіками, що вже наближалися до частини мого екіпажу. Щойно займаю позицію, наважуюся кинути погляд угору й бачу, що Соринда розіграла піратів, які були в мене за спиною, і тепер сама стала на моє місце.

— Сориндо! Спускайся сюди! — гукаю я, зупинивши пісню якраз на стільки, щоб вимовити слова.

Я рубаю підколінні сухожилля одного із чоловіків, якого повалила. Наступному встромляю вістря шаблі в основу хребта. Двоє інших обступають мене, нарешті зводячись на ноги.

Менший із них зустрічається зі мною поглядом, впізнає і кидається навтьоки через головний вхід просто повз сходи.

— Я його спіймаю, — каже Соринда, зіскочивши на перший поверх, і проноситься повз мене.

Останній пірат на моєму шляху кидає шаблю.

— Я здаюся, — скавулить він.